

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1907.

Leto VIII.

Pot k materi.

Snežinke bele padale so z néba,
veselo v burji ostri so plesale.
Zakuriti v peči bo mrzle treba;
zakaj pa tudi človek naj prezeba?
O, peč! Kako smo dolžni tebi hvale!

Le Marica imela ni peči!
Odkar so ljubo mater zakopali
na griču, kjer pri križu križ stoji,
vsi od sirote so ljudje zbežali,
in deklici spomini so ostali
na mater, ki je od nikoder ni . . .
Prihajal oče je, odhajal nem.
Poznalo se njegovim je očem,
da lastnega otroka rad ne gleda:
če gleda ga, tem večja mu je beda.
Otroka bolj kot mraz in bolj kot glad
neskončna osamelost je bolela.
Kaj je storila, da življenja jad
tako jo tepe, da je ovenela
kot cvet, ki ga objel je zgodnji hlad?

Kako je bilo vse drugače prej!
Privila se je k materi, in glej,
nikjer nobene bilo ni bridkosti,
saj hipoma po njeni se mladosti
razlil je sreče neizrečne soj —
na licu rože, v srcu blag pokój!

Potem je kakor sen vse to minilo . . .
Zaprla mati trudne je oči,
in Marici se na srcé spustilo
je nekaj strašnega, kar žge, boli . . .
Zapeli so zvonovi in odpeli,
in kosi mrzle grude so zborneli,
in matere več od nikoder ni . . .

Pa ako matere ni več do nje,
nocoj naj Marica k nji pojde sama.
Tako globoka ni nobena jama,
da bi je ne odgreble nje roké.
Samo da vidi materi v obraz,
da duša ji zasanja v oni čas,
ko je ozarjal dni ji sreče soj —
na licu rože, v srcu blag pokòj . . .

Snežinke bele padale so z néba,
veselo v burji ostri so plesale.
O, Marica, kam je hiteti treba?
Stopinje steze ti ne bodo znale!
Do cerkvice na hribu — dolga pot,
in kamor se ogledaš, vsepovsod
odeja bela, kot od smrti stkana,
v brezkončno daljo širi se postlana.

Hiti dekletce v noč, nji se mudi.
Na pot ne seva zvezd ji žar blesteč.
Do mame, ki si k nji srce želi,
tako je daleč, kadar ni je več . . .

Vrši po zraku burje ostri glas,
v dolini tamkaj sanja tiha vas.
In Marica utrujena zastoče,
pol od veselja, pol od boli joče
in gre in sede, da se odpočije,
saj mati čaka jo, saj grob jo krije . . .

In glej, dekletu skloni se obraz,
in duša ji zasanja v oni čas,
ko je ozarjal dni ji sreče soj —
na licu rože, v srcu blag pokòj.
In Marica nikoli več ni vstala,
k nji je dospela, ki jo je iskala.

E. Gangl.

